

РЕШЕНИЕ

№ 3291

гр. София, 24.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 168 СЪСТАВ, в публично заседание на девети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Б. С.

при участието на секретаря А. А.
като разгледа докладваното от Б. С. Гражданско дело № 20231110157197 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 124 ГПК.

Производството е образувано по искова молба на Т. С. ЕАД, ЕИК, срещу Н. И. П. с ЕГН:***** и Л. И. П. с ЕГН:*****, и двамата с адрес адрес: гр.С с която се иска да бъде признато за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата за установено, че ответниците дължат на ищеца сумата в условията на разделна отговорност, в размер от 1 180,98 лева, от които 1004,46 лева- главница, представляваща стойност на незаплатената топлинна енергия /ТЕ/ за периода от м.05.2020г. до м.04.2021 г., ведно със законната лихва от 06.07.2023Г. до окончателното изплащане на вземането, 134,84 лева - мораторна лихва за забава от 15.09.2021г. до 26.06.2023г., както и суми за дялово разпределение: 34,77 лева - главница за периода от м.06.2020г. до м.04.2022г., ведно със законната лихва от 06.07.2023Г. до окончателното изплащане на вземането, и 6,91 лева - лихва за периода от 15.08.2020г. до 26.06.2023г., както и направените по делото разноси за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение, както следва:

1. Н. И. П. с ЕГН:***** - $\frac{1}{2}$ от цялата сума, а именно 590,49 лева, от които 502,23 лева- главница, представляваща стойност на незаплатената топлинна енергия /ТЕ/ за периода от м.05.2020г. до м.04.2021 г., ведно със законната лихва от 06.07.2023Г. до окончателното изплащане на вземането, 67,42 лева - мораторна лихва за забава от 15.09.2021г. до 26.06.2023г., както и суми за дялово разпределение: 17,38 лева - главница за периода от м.06.2020г. до м.04.2022г., ведно със законната лихва от 06.07.2023Г. до окончателното изплащане на вземането, и 3,46 лева - лихва за

периода от 15.08.2020г. до 26.06.2023г., както и направените по делото разноски за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение:

2. Л. И. П. с ЕГН:***** - $\frac{1}{2}$ от цялата сума, а именно 590,49 лева, от които 502,23 лева - главница, представляваща стойност на незаплатената топлинна енергия /ТЕ/ за периода от м.05.2020г. до м.04.2021г., ведно със законната лихва от 06.07.2023г. до окончателното изплащане на вземането, 67,42 лева - мораторна лихва за забава от 15.09.2021г. до 26.06.2023г., както и суми за дялово разпределение: 17,38 лева - главница за периода от м.06.2020г. до м.04.2022г., ведно със законната лихва от 06.07.2023г. до окончателното изплащане на вземането, и 3,46 лева - лихва за периода от 15.08.2020г. до 26.06.2023г., както и направените по делото разноски за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение;

Ищецът твърди, че ответниците в качеството им на собственици на процесния имот, са клиенти на ТЕ по смисъла на чл. 153, ал. 1 от Закона за енергетиката /ЗЕ/, съгласно който, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост (СЕС), присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на ТЕ и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал.1, т.2 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за ТЕ при условията и по реда, определени в Наредба № 16-334/06.04.2007г. за топлоснабдяването. Счита че, лицето е клиент на ТЕ и за него важат разпоредбите на действащото за посочения период законодателство в областта на енергетиката. Сочи че съгласно чл.150, ал. 1 от ЗЕ продажбата на ТЕ за битови нужди от топлопреносното предприятие се осъществява при публично известни Общи условия /ОУ/ за продажба на топлинна енергия от Т. С. ЕАД на клиенти за битови нужди в гр. С...., които се изготвят от Т. С. ЕАД и се одобряват от Комисията за енергийно и водно регулиране. Същите общи условия били влезли в сила по отношение на ответника. Изтъква, че съгласно чл.33 от ОУ, клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал.1 и ал.2 в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Също така имали задължение да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Също така съгласно влезлите в сила ОУ топлопреносното предприятие начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл, 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срока по ал. 2. При неизпълнение в срок на задълженията по ал. 2, Клиентите заплащат на продавача обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата до момента на заплащането на дължимата сума за топлинна енергия. Твърди, че ответниците използвали доставена топлинна енергия през процесния период, но към настоящия момент не е заплатил задължението си, ето защо за ищеца възниквал правен интерес от предявяването на настоящите иски.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор от ответниците чрез адв. Д.

С., с който заявява че исковите са недопустими, доколкото са предявени във връзка с нищожна заповед за изпълнение. Сочи че исковата молба е нередовна тъй като не били представени договорите за доставка на топлинна енергия. Поддържа, че същите представляват договори сключени с потребител и следва да бъдат представени. Поддържа че непредставянето на договорите противоречало на правото на ЕС. Поддържа, че националната уредба и общите условия на ищеца противоречат на европейското законодателство. Сочи практика на съда на ЕС. Сочи е ищецът дерогирал регламент 2006/2004г. относно писмените договори свързани с продажбата на топлинна енергия. Оспорва наличието на договорни отношения. Счита, разбирането на ищеца че може да възникнат договорни отношения по силата на закона за неправилно и противоречащо на ПЕС. Оспорва дължимостта на задълженията за лихва и дялово разпределение. Твърди че е налице непоръчана доставка на стока. Счита че количеството топлинна енергия не е измерено правилно. Намира, че заповедта за изпълнение е нищожна. Ето защо счита че исковите следва да се отхвърлят.

Третото лице помагач не е взело становище по жалбата.

Софийският районен съд, второ гражданско отделение, 168 състав, като обсъди представените по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, при спазване изискванията на чл. 235 от ГПК, от фактическа и правна страна намира следното:

По отношение на допустимостта на производството.

Неоснователни са възраженията на ответниците и техния процесуален представител Д. С. за недопустимост на производството.

Пороци на издадена в заповедното производство заповед за изпълнение не подлежат на изследване от съда, разглеждащ иска за съществуване на вземането, предявен по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК.

Само за пълнота трябва да се посочи, че процесната заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.дело № 37951/2023 год. по описа на СРС, ГО,168 с-в, не е нищожна, тъй като е подписана от съдията докладчик, с което е потвърдена волята на същия за издаването ѝ.

Предявени са иски с правно основание с чл. 79, ал. 1, предл. първо ЗЗД във вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД, предявени по реда на чл. 422, ал.1 ГПК.

За да бъдат уважени така предявените иски ищецът следва да докаже, че спорното главно право е възникнало, в случая това са обстоятелствата, свързани със съществуването на договорни отношения ответника и ищеца за доставката на топлинна енергия, обема на реално доставената на ответника топлинна енергия за процесния период, както и че нейната стойност възлиза именно на спорната сума; суми за дялово разпределение и 2. по исковите за законната лихва за забава – че главните парични задължения са възникнали, че е настъпила тяхната изискуемост, както и че размерът на законната лихва възлиза именно на спорната сума;

В доказателствена тежест на ответника при установяване на горните факти е да докажат погасяване на задълженията.

Правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди е регламентирано от законодателя в специалния ЗЕ като договорно правоотношение, произтичащо от писмен договор, сключен при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР) (чл. 150, ал. 1 ЗЕ). Писмената форма на договора не е форма за действителност, а форма за доказване. Тази договорна природа на правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди остава непроменена при множеството изменения на относимите норми от ЗЕ (чл. 149, чл. 150, чл. 153, ал. 1 и пар. 1 ДР), които регламентират и страните по договора при публично известни общи условия. Съгласно чл. 149 и чл. 150 ЗЕ страна (купувач) по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди е клиентът на топлинна енергия за битови нужди, какъвто е и „битовият клиент“, който според легалното определение в т. 2а от пар. 1 ДР ЗЕ, публикувана в ДВ, бр. 54 от 17. 07. 2012г., е клиент, който купува енергия за собствени битови нужди. При действалите преди изм. в ДВ, бр. 54 от 17. 07. 2012г. редакции на чл. 149, чл. 150 и чл. 153, ал. 1 ЗЕ, страна по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди е потребителят на топлинна енергия за битови нужди, който ползва енергия за домакинството си (т. 42 пар. 1 ДР ЗЕ (отменена), в редакции от ДВ, бр. 107 от 09. 12. 2003г. и ДВ, бр. 74 от 08. 09. 2006г.). Присъединяването на топлофицирани жилищни сгради с изградени инсталации към топлопреносната мрежа, както на заварените от ЗЕ, така и на новоизградените сгради, се извършва въз основа на писмен договор (чл. 138, ал. 1 ЗЕ и чл. 29 - чл. 36 Наредба № 16-334 от 06.04.2007г. за топлоснабдяването) със собствениците или титулярите на вещното право на ползване върху топлоснабдените имоти в сградите, които поради това са посочените от законодателя в чл. 153, ал. 1 ЗЕ клиенти на топлинна енергия за битови нужди, дължащи цената на доставената топлинна енергия по сключения с топлопреносното предприятие договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия. Предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153, ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия.

Не се твърди в исковата молба и не се установява по делото да е налице писмен договор за доставка на топлинна енергия между страните.

Съгласно разпоредбата на чл. 153, ал.1 ЗЕ Всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост,

присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 2 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3.

Ето защо установяването на качеството на потребител на ответника зависи от установяването на обстоятелството, че той е собственик или вещен ползвател на процесния топлоснабден имот.

От представените по делото нотариален акт и удостоверение за наследници, се установява, че ответниците са придобили правото на собственост върху процесния имот по наследство от покойната им майка Е. Г. П..

Съдът намира, че на база на обстоятелството, че ответниците са собственици на процесния имот то следва че последните имат и качеството на потребители на топлинна енергия.

На следващо място съдът намира, че от изслушаното по делото заключение по допусната съдебно-техническа експертиза, се установява, че сградата в която се е намирал процесния топлоснабден имот на адрес е с непрекъснато топлоснабдяване за период 05.2020г. - 04.2021г. Т. С.ЕАД ежесечно е извършвала отчети на общ топломер, който е от търговски тип, отчислявани са технологични разходи за сметка на ищеца съгласно методика. Дяловото разпределение, извършено от фирма Б.ООД за ЕС и процесния имот е в съответствие с методиката, нормативната уредба, проверените документи и данни от уреди за сградата и имота. Изравнителната сума за процесния период: -36.70лв. (за получаване). Общата сумата за топлинна енергия начислена от Т. С. ЕАД във фактури за абоната през процесния период е 509.11лв., от която 271.49лв. за отопление и сградна инсталация общо, и 237.62лв. за битово горещо водоснабдяване. Извършените измервания в АС , начисления по фактури, дялово разпределение и остойностяване на потребена ТЕ за имота на Н. И. П. и Л. И. П. аб.....са в съответствие с изискванията на действащите Наредби за топлоснабдяване и актуални цени на ТЕ за процесния период.

Ето защо съдът намира, че искът за главницата за доставена топлинна енергия се явява установен по основание.

От заключението по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза, което не е оспорено от ищеца и което съдът кредитира като пълно подробно и безпротиворечиво и компетентно се установява, че за процесния период останала незаплатена сума в размер на 453,13 лева., представляваща главница за доставена топлинна енергия.

Ищецът не е поискал и представяне на други доказателства за установяване на претендирания размер на топлинната енергия или повторно заключение. Ето защо и съгласно разпоредбата на чл. 154, ал.1 ГПК следва да се приеме, че стойността на доставената и незаплатена топлинна енергия

възлиза именно на сумата посочен от вещото лице.

Съгласно правилото на чл. 30, изр. 3 от ЗС Всеки съсобственик участва в ползите и тежестите на общата вещ съразмерно с частта си. Доколкото не се твърди и не се установява ответниците да имат различни дялове то следва, че всеки от тях е задължен по $\frac{1}{2}$ от разходите за доставена топлинна енергия, а именно 226,57 лева.

За разликата до пълния претендиран размер искът следва да бъде отхвърлен.

По отношение на претендираната такса за дялово разпределение.

Съгласно чл.36 ОУ, клиентите заплащат цена за услугата дялово разпределение, извършвана от избран от клиента търговец, а съгласно чл.22,ал.2 ОУ заплащат таксата за дялово разпределение на продавача - в случая, на ищеца. Съгласно разпоредбата на чл.36 ОУ, цената за услугата включва цена на обслужване на партида, цена на отчитане на уред, а съгласно ал.2 на същата разпоредба, редът и начинът на заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата, и се обявява по подходящ начин на клиентите.

По делото е представен договор, по силата на който на ищеца е възложено събиране на главницата за услугата дялово разпределение, поради което и искът е основателен. Съгласно чл.36 ОУ, клиентите заплащат цена за услугата дялово разпределение, извършвана от избран от клиента търговец, а съгласно чл.22,ал.2 ОУ заплащат таксата за дялово разпределение на продавача - в случая, на ищеца. Следователно, ищецът доказва основанието да получи таксата за изготвяне на дялово разпределение, чието събиране му е възложено от ФДР..

Съгласно разпоредбата на чл.36 ОУ, цената за услугата включва цена на обслужване на партида, цена на отчитане на уред, а съгласно ал.2 на същата разпоредба, редът и начинът на заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата, и се обявява по подходящ начин на клиентите. Предвиденото в ОУ налага извод, че таксата за извършване на услугата дялово разпределение е такса, дължима на третото лице - помагач, която такса, по силата на договор между него и ищецът, и по силата на ОУ за продажба на топлинна енергия за битови нужди, се събира от продавача. Следователно, доколкото задължението за заплащането на таксата е различно от задължението по договора за продажба на топлинна енергия - доколкото фирмата за дялово разпределение е прехвърлила на ищеца правото да събира таксата за дялово разпределение. Ежегодната цена за отчетен период, за отчет на уредите, е платима в деня на извършване на годишното отчитане на показанията. Следователно, доколкото ищецът не твърди и не доказва да му е прехвърлено вземането с определени привилегии - например, различна от предвидената в договора изискуемост, то и таксата за дялово разпределение е изискуема в деня на отчета, а при липса на данни за датата на извършването му - от деня на издаване на фактурата.

В случая съгласно заключението по съдебно-счетоводната експертиза се установява, че останали незаплатени суми за дялово разпределение в размер на 34,77 лева. Дължимата сума от всеки ответник възлиза на 17,38 лева.

По отношение на мораторната лихва върху двете главници.

По исковете за обезщетение за забава. Падежът на задължението за главница за ТЕ е определен в ОУ.

Разпоредбата на чл.33 ОУ, приложими след 2016г., предвижда следното:

Ал.1 Клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за ТЕ по чл.32,ал.1 и 2 в 45- дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

Ал.2.Клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл.32,ал.2 и ал.3 за потребеното количество за отчетния период, в 45- дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

Ал.4 Продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл.32,ал.2 и 3, ако не са заплатени в срока по ал.2.

Разпоредбата на чл.32 ОУ предвижда:

Ал.1.Месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл.71 НТ, се формира въз основа на определеното за него прогнозно количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача.

Ал.2.Месечната дължима сума за доставената ТЕ на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл.73 НТ, се формира въз основа на определеното за него реално количество ТЕ и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача.

Ал.3. След отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителна сметка от търговеца, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал.1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки.

Видно от цитираните разпоредби, задължението за ТЕ се съдържа в ежемесечно издаваната от ищеца фактура, като изискуемостта ѝ -правото на ищеца да иска вземането да му бъде заплатено - настъпва с изтичане на 45-дневен срок след изтичане на периода, за който фактурата се отнася. Няма пречка датата на изискуемостта да е предвидена в договора, както е в настоящия случай, тъй като ОУ са приложими към правоотношението, доколкото ответната страна не твърди и доказва приложението на специални такива.

Поради изложеното, съдът намира, че ОУ в посочената част въвеждат

падеж на задължението, като същият настъпва след издаване на фактура и изтичане на 45 дни от датата на издаването ѝ.

С оглед изложеното, искът за заплащане на обезщетение за забава върху главниците е установен по основание.

По отношение на размера съдът намира че същият възлиза на 86,05 лева – законна лихва върху главницата за цена на доставена топлинна енергия, и 6,91 лева законна лихва върху главницата за услугата дялово разпределение.

Припадащите се части от тези задължения дължими от всеки от ответниците възлизат на 43,03 лева и 3,46 лева.

При това положение исковете следва да бъдат уважени за посочените части и отхвърлени за останалите като неоснователни.

В тази връзка следва да се посочи, че са неоснователни и доводите на ответника, че Общите условия на ищцовото дружество противоречат на Закона за защита на потребителите. В тази връзка следва да се посочи, че по делото е безспорно, че Общите условия имат договорен, а не нормативен характер. При прилагането им, обаче, съдът не открива противоречие с изискванията на Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 05.04.1993 г. относно неравноправните клаузи в потребителските договори и на Директива 2006/32/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 05.04.2006 г. относно ефективността при крайното потребление на енергия и осъществяване на енергийни услуги и за отмяна на Директива 93/76/ЕИО на Съвета. В тях ясно и подробно са посочени правата и задълженията на дружеството - продавач на топлинна енергия и на физическото лице - потребител на топлинна енергия. От съдържанието на правата и задълженията на потребителите не може да се приеме, че в нарушение на изискването за добросъвестност за тях са въведени множество задължения за сметка на правата им, т. е. че е налице в техен ущърб дисбаланс между правата и задълженията им. Ето защо доводите за неравноправност на общите условия на ищеца са неоснователни, поради което съдът приема, че общите условия са влезли в сила спрямо ответника и последният е обвързан от тях.

Във връзка с доводите за липса на качествени и количествени параметри на услугата и за лошо качество на доставената до етажната собственост топлинна енергия следва да се посочи, че в Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването е предвидено, че операторът на топлопреносната мрежа осигурява режима на работа на топлоснабдителната мрежа, като определя температурата и налягането на топлоносителя в съответствие с изчислителния хидравличен режим и приетия температурен график за постигане на минимални разходи при производството и преноса на топлинната енергия до съоръженията на потребителите и следи за спазването им. Така са определени качествените параметри на доставената услуга. Тези параметри са определени ясно, респективно посочен е механизъм за определянето им в зависимост от предварително разчетени критерии. Задължението на доставчика е да достави

необходимото количество топлинна енергия до абонатната станция на съответната сграда - етажна собственост, като не отговаря за изправността и състоянието на отоплителната инсталация в сградата. Поддръжката на инсталацията е задължение на етажните собственици. На потребителите е предоставена възможност по отношение на качеството на доставената енергия да направят рекламация по реда, предвиден в Общите условия, от която възможност ответниците не твърдят да са се възползвали.

От друга страна, с Решение № 5 от 22 април 2010 г. по конституционно дело № 15 от 2009 г., Конституционният съд отхвърли искането на омбудсмана на Република България за установяване на противоконституционност на чл. 153, ал. 1 и 6 от ЗЕ. В мотивите на решението е посочено, че: "Разпоредбите на чл. 153, ал. 1 и 6 от ЗЕ изпълняват конституционните изисквания да защитават правата на потребителите за ползване на топлинна енергия. Сградната инсталация е обща част по смисъла на ЗЕ, Закона за собствеността и Закона за управление на етажната собственост и всички собственици и носители на вещни права следва да се считат за потребители и да поемат ползите и тежестите, свързани с употребата на общата вещь". Правото на част от собствениците да не ползват топлинна енергия за отопляване на индивидуалните си имоти не налага на извода, че не следва да заплащат топлинна енергия, защото освен собственици и титуляри на вещни права на конкретни имоти, те са съсобственици на сградната инсталация и на общите части в сградата и следва да поемат припадащата им се част от разходите за топлинна енергия, свързани с тях и в този смисъл е решението на КС. Гражданите имат правото да преустановят подаването на топлинна енергия към имотите си, но те остават потребители на топлинна енергия за общите части на сградата - етажна собственост и на отдадената от сградната инсталация, която също е обща част.

Във връзка с доводите за незаконно начисляване на топлинната енергия следва да се посочи, че на настоящия съдебен състав е служебно известно решение № 4777/13.04.2018 г. по адм. д. № 1372/2016 г. на ВАС и окончателно решение № 2187/11.02.2020 г. по адм. д. № 1318/2019 г. на 5-членен състав на ВАС, както и решение № 11603/31.07.2019 г. по адм. д. № 13721/2017 г. на ВАС и окончателно решение № 8294/26.06.2020 г. по адм. д. № 14350/2019 г. на 5-членен състав на ВАС, с които са отменени формулите от методиката за дялово разпределение, установена с Наредба № 16-344/2007 г. /отм./. Тази отмяна обаче, постановена с влязлото в сила горепосочено решение на 5-членния състав на ВАС по адм. д. № 14350/2019 г., има действие само за в бъдеще - от момента на влизането му в сила съгласно нормата чл. 195, ал. 1 АПК, поради което не се отразява на приложимите правни норми за конкретния казус, доколкото отмяната няма обратно действие.

По отношение на разноските.

При този изход на производството право на разноски има ищецът, съразмерно на уважената част от исковете който е представил доказателства за сторени разноски в размер на 525 лева разноски за държавна такса и депозити за възнаграждения на вещите лица.

Пропорционално на уважената част от исковете на ищецът се следват разноски в размер на 261,36 лева.

На ищеца следва да бъде определено, представляващи юрисконсултско възнаграждение, което възлиза на 100 лева., определено от съда по реда на чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Съдът определи възнаграждението като прецени че делото е с ниска правна и фактическа сложност и нисък материален интерес.

Пропорционално на уважената част на него му се следват разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 46,28 лева.

Ищецът има право на разноски и в заповедното производство в размер на 16,91 лева за държавна такса.

По изложените мотиви съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по исковете предявени по реда на чл. 422, ал.1 ГПК, Н. И. П. с ЕГН:***** и адрес адрес: гр.С, **ДЪЛЖИ** на Т. С. ЕАД, ЕИК, със седалище и адрес на управление гр. С, на основание чл. 79, ал. 1, предл. първо ЗЗД във вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД 226,57 лева - главница, представляваща стойност на незаплатената топлинна енергия /ТЕ/ до топлоснабден имот с адрес гр.С за периода от м.05.2020г. до м.04.2021 г., ведно със законната лихва от 06.07.2023г. до окончателното изплащане на вземането, 43,03 лева - мораторна лихва за забава от 15.09.2021г. до 26.06.2023г., както и суми за дялово разпределение: 17,38 лева - главница за периода от м.06.2020г. до м.04.2022г., ведно със законната лихва от 06.07.2023г. до окончателното изплащане на вземането, и 3,46 лева - лихва за периода от 15.08.2020г. до 26.06.2023г. **КАТО**

ОТХВЪРЛЯ иска по реда на чл. 422, ал.1 ГПК и с правно основание чл. 79, ал. 1, предл. първо ЗЗД във вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД, предявен от Т. С. ЕАД, ЕИК срещу Н. И. П. с ЕГН:*****, за разликата над присъдения размер от 226,57 лева - главница, представляваща стойност на незаплатената топлинна енергия /ТЕ/ до пълния претендиран размер от 502,23 лева /т.е. отхвърля за сумата от 275,66 лева/ и за разликата над присъдения размер от 43,03 лева - мораторна лихва за забава от 15.09.2021г. до 26.06.2023г. до пълния претендиран размер от 67,42 лева / т.е. отхвърля за сумата от 24,39 лева/.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по исковете предявени по реда на чл. 422, ал.1 ГПК, Л. И. П. с ЕГН:***** и адрес адрес: гр.С, **ДЪЛЖИ** на

Т. С. ЕАД, ЕИК, със седалище и адрес на управление гр. С, на основание чл. 79, ал. 1, предл. първо ЗЗД във вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД 226,57 лева - главница, представляваща стойност на незаплатената топлинна енергия /ТЕ/ до топлоснабден имот с адрес гр.С за периода от м.05.2020г. до м.04.2021 г., ведно със законната лихва от 06.07.2023Г. до окончателното изплащане на вземането, 43,03 лева - мораторна лихва за забава от 15.09.2021г. до 26.06.2023г., както и суми за дялово разпределение: 17,38 лева - главница за периода от м.06.2020г. до м.04.2022г., ведно със законната лихва от 06.07.2023Г. до окончателното изплащане на вземането, и 3,46 лева - лихва за периода от 15.08.2020г. до 26.06.2023г. **КАТО**

ОТХВЪРЛЯ иска по реда на чл. 422, ал.1 ГПК и с правно основание чл. 79, ал. 1, предл. първо ЗЗД във вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД, предявен от Т. С. ЕАД, ЕИК срещу Л. И. П. с ЕГН:*****, за разликата над присъдения размер от 226,57 лева - главница, представляваща стойност на незаплатената топлинна енергия /ТЕ/ до пълния претендиран размер от 502,23 лева /т.е. отхвърля за сумата от 275,66 лева/ и за разликата над присъдения размер от 43,03 лева - мораторна лихва за забава от 15.09.2021г. до 26.06.2023г. до пълния претендиран размер от 67,42 лева / т.е. отхвърля за сумата от 24,39 лева/.

ОСЪЖДА Н. И. П. с ЕГН:***** и адрес адрес: гр.С **ДА ЗАПЛАТИ** на Т. С. ЕАД, ЕИК, със седалище и адрес на управление гр. С на основание чл. 78, ал.1 ГПК сумата от 130,68 лева разноски в исковото производство 8,46 лева разноски в заповедното производство и 23,14 лева юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА Л. И. П. с ЕГН: ***** и адрес адрес: гр.С **ДА ЗАПЛАТИ** на Т. С. ЕАД, ЕИК, със седалище и адрес на управление гр. С на основание чл. 78, ал.1 ГПК сумата от 130,68 лева разноски в исковото производство 8,46 лева разноски в заповедното производство и 23,14 лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението е постановено при участието на третото лице помагач на страната на ищеца – „Б. ООД.

Решението може да се обжалва в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____